

ző zsidó Fischer József vezetésével 1945 augusztusában Barin keresztül Palesztinába indult.

Kasztner április 19-én visszament Svájcba, és másnap – élete egyik legboldogabb napján – bankettet adtak a tiszteletére, ahol mint megváltót ünnepelték.¹³⁹ A csoport elutazása után egy ideig még Európában maradt, és segítséget nyújtott a szövetségeseknek a háborús bűnösök elleni vádemelésben. 1945. szeptember 13-án terjedelmes írásbeli nyilatkozatot írt alá a magyar zsidóság megsemmisítéséről, melyben saját, a mentésben játszott szerepét hangsúlyozta.¹⁴⁰ A következő hónapokban idejének jó részét egy vitatható és érthetően elfogult beszámoló megírásának szentelte, amelyben részletesen ismertette tevékenységét.¹⁴¹

Vetélkedés a dicsőségért. Kasztner nemcsak a közel 1700 „prominens” zsidónak, valamint a kb. 18 000 strasshofi zsidó nagy részének a megmentését állította be saját maga és a budapesti Mentőbizottság fegyvertényeként, hanem a budapesti zsidóknak és a német koncentrációs táborok számos foglyának az életben maradását is. Az utóbbiak megmenekülését sok más zsidó és nem zsidó szervezet vezetője is saját sikereként könyvelte el. A Zsidó Világkongresszus vezetői például kijelentették, hogy „egyetlen más zsidó szervezet sem vállalt nagyobb részt a háború alatti mentőmunkából, mint a Zsidó Világkongresszus”. Ezt a megállapítást indulatossan támadta Yitzhak Sternbuch, aki viszont azt tartotta fontosnak hangsúlyozni, hogy a HIJEF-bizottság – benne Hugo Donnebaummal, dr. Ruben Hechtel és dr. Julius Kühlllel – Musy közvetítésével rá tudta venni Himmlert, engedélyezze valamennyi koncentrációs táborban lévő zsidó kiutazását Svájcra keresztül Amerikába. Musy 1945. március 6-i nyilatkozatát idézve Sternbuch azt a következtetést vonja le, hogy az egyetlen ok, amiért a 750 000 főre becsült tömeg (kéthetenként 1800 fő) mégsem jutott ki Amerikába, az volt, hogy az AJDC, Saly Mayer, Nathan Schwalb, Kasztner és Becher szabotálták a tervet, s emiatt Hitler és Kaltenbrunner is szembefordult vele.¹⁴²

A budapesti zsidók megmentésének dicsőségére nemcsak a zsidó szervezetek legtöbb említett vezetője tartott igényt, hanem Horthy, a Zsidó Tanács vezetői, sőt egyes náci vezetők és nyilas parancsnokok is.¹⁴³ Egy további, szerfelett meglepő név ezen a listán Saly Mayeré. A Joint New York-i főhadiszállása által 1945. október 4-én kiadott sajtóközlemény egyebek mellett Mayer javára írja, hogy rávette Bechert, vonja vissza a parancsot 200 000 budapesti zsidó Auschwitzba deportálására és hogy kieszközölte a Kasztner-csoport közel 1700 tagjának bebocsátását Svájcba. Mayert egyenesen hősnak kiáltották ki: „A tárgyalások bizonyos